

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 798/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 27 września 2023 r. sygn. akt II K 536/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty</p>		
	<p>1. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegającego na: - bezpodstawnym ustaleniu, iż materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwala na przyjęcie, iż zachowanie</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

oskarżonego A. Z.
wyczerpało
znamiona czynu
określonego w art.
223 § 1 kk w zb. z art.
224 § 2 kk oraz art.
178a § 1 kk,

- przyjęciu przez
Sąd I instancji, iż
materiał dowodowy
zgromadzony w
niniejszej sprawie
nie pozwala na
przyjęcie, że
oskarżony nie mógł
wypić, po
zaparkowaniu
samochodu ok. 250
ml wódki, a
przyjęciu, że
oskarżony spożywał
alkohol wcześniej
i prowadził pojazd
mechaniczny
znajdując się w
stanie nietrzeźwości;

2. rażącej
obrazy przepisów
postępowania
mającej wpływ na
treść wydanego
wyroku, a
mianowicie: art. 4
kpk, art. 5 § 2 kpk,
art. 6 kpk, art. 7 kpk,
art. 92 kpk oraz art.
410 kpk poprzez:

- tendencyjną i
jednostronną przez
co dowolną ocenę
materiału
dowodowego,
polegającą na
przyjęciu, iż relacje
funkcjonariuszy
policji, mimo ich
sprzeczności z

pozostałym
zebrany w sprawie
materiałem
dowodowym,
polegają w całości
na prawdzie i
są miarodajne dla
przypisania
oskarżonemu czynu
z art. 223 § 1 kk w zb.
z art. 224 § 2 kk oraz
art. 178a § 1 kk,

- przekroczenie
zasady swobodnej
oceny dowodów,
poprzez dowolną,
wręcz jednostronną,
a nie swobodną
ocenę materiału
dowodowego, w tym
wyjaśnień
oskarżonego oraz
zeznań świadków D.
P. oraz K. P.,
nie odpowiadającą
wymogom
przywołanych
przepisów, a w
szczególności na
zbyt daleko idącym
przewartościowaniu
i oczywiście
błędnym, niejako
zupełnie
bezkrytycznym
obdarzeniu wiarą
i dostosowaniu do
własnych ustaleń
tych fragmentów
zeznań
funkcjonariuszy
Policji, które
przemawiają
przeciwko
oskarżonemu w
zakresie użycia przez
oskarżonego noża,
przy jednoczesnym
całkowitym

pominięciu i zbagatelizowaniu zeznań świadka D. P. w zakresie użycia noża przez oskarżonego, a zatem oparciu się w tej mierze wybiórczo na fragmentach dowodów mimo braku jakiegokolwiek faktycznej podstawy ku temu,

- bezzasadną odmowę dania wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego A. Z., w części, gdzie twierdzi, że nie dokonał czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji, jak również, że nie użył przeciwko funkcjonariuszom Policji noża oraz czasu spożycia przez oskarżonego alkoholu;

3. rażącej niewspółmierności kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego jednostkowych kar 1 roku oraz 8 miesięcy bezwzględnej kary pozbawienia oraz łącznej 1 roku i 5 miesięcy bezwzględnej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy warunki osobiste sprawcy, w tym młody wiek oraz dotychczasowa

	<p>niekaralność nie usprawiedliwiają tak wysokiego wymiaru kary, jak również całkowitego nierozważenia zastosowania przepisu art. 37a § 1 kk i orzeczenia grzywny lub kary ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności lub kwestii warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. 1 i 2</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw</p>			

obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie podnosi się jednak, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, nie sama

odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

W związku z tym, stwierdzić należy, iż nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający polegać na nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w konsekwencji niekorzystnej dla niego oceny dowodów zgromadzonych w sprawie - oceny, która zdaniem skarżącego miała nastąpić w wyniku obrazy przepisów postępowania tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 6 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk.

Sąd Rejonowy w Radomsku zasadnie przypisał A. Z. sprawstwo zarzucanych mu

czynów, gdyż w sposób uprawniony oparł się na dowodach obciążających oskarżonego odmawiając jednocześnie wiary jego wyjaśnieniom. W tym zakresie podzielić należy przede wszystkim wniosek Sądu I instancji dotyczący tego, że na wiarę zasługiwały zeznania L. W. i D. K., którzy w bardzo spójny i logiczny oraz zgodny z doświadczeniem życiowym sposób opisywali swoje działania oraz to w jaki sposób zachowywał się oskarżony. Relacja wymienionych natomiast funkcjonariuszy Policji została wsparta zeznaniami D. P., który nie był powiązany z żadną ze stron i tym samym nie miał interesu w tym, aby przedstawiać w sposób stronniczy swoje spostrzeżenia. Wbrew temu co podnosiła obrońca depozycje pokrzywdzonych nie zawierają sprzeczności, a użycie gazu nie wykluczało tego, że później A. Z. mógł sięgnąć po nóż, gdyż wymieniony

środek nie przyniósł oczekiwanych rezultatów. Fakt natomiast, że D. P. nie zauważył, aby oskarżony trzymał w ręku nóż i się nim zamachnął w stronę funkcjonariuszy wynikał z tego, że wymieniony świadek znajdował się w takim miejscu, iż mogło to być dla niego niedostrzegalne. Zgodnie przecież z relacją wymienionego: „ja stałem z tyłu, nie widziałem, co robi dokładnie oskarżony... gdyby się oskarżony z wnętrza samochodu zamachnął na funkcjonariuszy trzymając nóż, to mógłbym tego nie widzieć.” (por. k. 130).

Wbrew temu co podnosił obrońca okoliczność, iż K. P. w trakcie rozmowy telefonicznej z oskarżonym nie wywnioskował, aby A. Z. znajdował się pod działaniem alkoholu nie może podważać prawidłowości ustaleń Sądu a quo, gdyż z relacji D. P. jasno wynika, że w sposób ciągły obserwował oskarżonego po tym

jak się zatrzymał na parkingu i nie widział aby ten cokolwiek jadł lub pił. Tym samym A. Z. musiał spożyć alkohol wcześniej i pod jego działaniem prowadzić pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, zaś wersja oskarżonego, aby pił wódkę po zatrzymaniu się zasadnie została odrzucona jako niewiarygodna i sprzeczna z doświadczeniem życiowym. Nie sposób bowiem przyjąć, że oskarżony podróżując samemu zjechał sobie z autostrady na parking żeby napić się alkoholu, gdyż wówczas musiałby tam „utknąć” na wiele godzin. Zanim przecież by wytrzeźwiał i mógł kontynuować podróży musiałby pozostać na autostradowym parkingu. Ponadto, w pojeździe nie znaleziono żadnej butelki po wódce, a oskarżony próbował uniknąć sprawdzenia stanu trzeźwości, gdyż odmawiał poddaniu się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu i musiała

mu zostać pobrana krew do analizy.

Reasumując powyższe, zdaniem sądu odwoławczego nie ma podstaw do tego, aby podzielić tezę obrony, że oskarżony w czasie kiedy kierował pojazdem był trzeźwy, a alkohol spożył dopiero po tym jak się zatrzymał, zaś podczas czynności podejmowanych przez funkcjonariuszy nie używał wobec nich noża.

W sprawie nie doszło do obrazy art. 5 § 2 kpk, bowiem sąd poczynił nie budzące jego wątpliwości ustalenia faktyczne, a zatem nie powziął wątpliwości w tej kwestii. Unormowana w tym przepisie zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć

występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących

podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010 r. w sprawie II AKa 183/10).

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art. 7 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Podkreślenia również wymaga,

że zasada in dubio pro reo nie nakazuje sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Wracając jeszcze do zarzutu obrazy art. 7 kpk w ocenie wyjaśnień oskarżonego wskazać należy, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art. 7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia

wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011 r. w sprawie III KK 382/2010 r., z 7 lipca 2010 r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007 r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002 r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90). Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji (porównaj: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo

Prawnicze
LexisNexis,
Warszawa 2003 r., s.
90 - 94; S. Waltoś,
Proces karny - zarys
systemu,
Wydawnictwo
Prawnicze Lexis
Nexis, Warszawa
2003 r., s. 255
- 259). Może
przy tym poprzestać
na odwołaniu się
do rozważań Sądu
I instancji, gdy
zarzuty apelacji
ograniczają się do
gołosłownej
polemiki z oceną
Sądu (tak: wyrok
Sądu Najwyższego z
9 grudnia 2021 r.
w sprawie II KK
170/21).

W przeciwieństwie
do tego, co zostało
zarzucone w apelacji
Sąd a quo należycie
zweryfikował
wyjaśnienia
oskarżonego. W
sposób uprawniony
obalona została teza,
jakoby spożywał
alkohol dopiero po
zatrzymaniu się
oraz aby nie
używał noża wobec
funkcjonariuszy
Policji.

Sąd I instancji
dokonując oceny
dowodów nie
naruszył przepisów
postępowania
wymienionych w
zarzucie środka
odwoławczego.

Wbrew bowiem nieuprawnionym twierdzeniom apelacji z treści całokształtu pisemnych motywów wyroku wynika, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Przeprowadzona zaś ocena materiału dowodowego mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, gdyż pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Apelacja obrońcy natomiast stanowi w istocie rzeczy jedynie polemikę z ustaleniami sądu rejonowego, która kompletnie pomija w pełni przekonującą wymowę relacji pokrzywdzonych oraz D. P..

Ad. 3

Sąd I instancji ma wprawdzie ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku,

w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą jednakże Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować.

Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art. 53 kk określa cztery ogólne

dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymiarem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art. 53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i

charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art. 115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości

konkretnego czynu,
a przy tym
wymierzona w
granicach winy
sprawcy, może mieć
pozytywny wpływ
na społeczeństwo,
budzić aprobatę dla
wymierzonych kar
oraz zaufanie do
wymiaru
sprawiedliwości -
i w ten sposób
stwarzać warunki
do umacniania, i
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Orzeczone kary
mają bowiem za
zadanie wzbudzenie
w społeczeństwie
przekonania o
nieuchronności kary
za naruszenie dóbr
chronionych
prawem i
nieopłacalności
zamachów na te
dobra.

Biorąc pod uwagę
wskazane wyżej
sądowe dyrektywy
wymiaru kary oraz
zaistniałe w sprawie
okoliczności
łagodzące i
obciążające
zastosowaną wobec
oskarżonego reakcję
prawnokarną
należało uznać jako
rażąco surową.

Wskazać na wstępie
należy, że do
orzeczenia kary
rażąco surowej może

dojść zarówno na skutek niedostrzeżenia istniejących okoliczności łagodzących lub poczytanie na niekorzyść okoliczności, które za obciążające zostać uznane nie mogą, jak i na skutek nieprzydania należytej wagi dostrzeżonym okolicznościom łagodzącym lub przydanie nadmiernej wagi trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym.

W niniejszej sprawie – w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy słusznie dostrzegł fakt, iż czyny oskarżonego z racji dużego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu jakie stworzył oraz niebezpieczeństwa dla pokrzywdzonych jakie wywołał używając wobec nich noża cechowały się wyraźnym stopniem winy i społecznej szkodliwości. Z drugiej jednak strony trafnie podkreślono, że A. Z. nie był wcześniej karany.

W przypadku natomiast, w którym

ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, należy w pierwszej kolejności rozważyć, czy cele kary nie zostaną spełnione przez karę wolnościową (in dubio pro libertate). Wskazuje na to, w szczególności katalog kar zawarty w treści art. 32 kk oraz kolejność kar przewidzianych w art. 178a § 1 kk. W obydwu przypadkach na samym początku wymieniana jest najłagodniejsza kara w postaci grzywny, a na końcu najbardziej dolegliwa kara pozbawienia wolności. Ponadto, stosownie do treści art. 58 § 1 kk, jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu z art. 178a § 1 kk (przypisanego w punkcie 2)

najpełniej
odpowiada kara
grzywny w wymiarze
500 stawek
dziennych.

Oskarżony nie był,
bowiem uprzednio
karany, a więc był
to jego pierwszy
konflikt z prawem.

Wymierzona
grzywna pozwala
także na osiągnięcie
zapobiegawczych i
wychowawczych
celów kary w
stosunku do
oskarżonego, gdyż
będzie stanowił
realnie odczuwalną
konsekwencję o
charakterze
majątkowym. Biorąc
zaś pod uwagę
możliwości
zarobkowe
oskarżonego
wysokość stawki
dziennej należało
ustalić na kwotę 20
zł.

Ponadto, w zakresie
czynu z art. 223 §
1 kk w zb. z art.
224 § 2 kk (z punktu
1) wskazać należy, iż
A. Z. w sytuacyjny
oraz nieprzemyślany
sposób nie dochował
wierności prawu.
O ile bowiem
w pełni świadomie
kierował pojazdem
pod wpływem
alkoholu, to z
pewnością
zaskoczyła go
obywatelska
postawa innego

kierowcy i szybka interwencja Policji, przy której po prostu „zglupiał” i zachował się nierozmyślnie wykonując zamach ręką w której trzymał nóż typu tapeciak kierunku interweniujących funkcjonariuszy Policji oraz szarpiąc się z nimi. Takie zachowanie należy oceniać oczywiście jako wysoce naganne, ale nie sposób nie zauważać tego, że oskarżony będąc zapewne ośmielony działaniem alkoholu po prostu nie przemyślał swojego postępowania i zadziałał raptownie. Inaczej mówiąc dopuścił się swego rodzaju wybryku na skutek znajdowania się pod wpływem napojów wysokokowych. Dotychczas prowadził natomiast nienaganne oraz ustabilizowane życie i nie był karany. Nie jest zatem zdemoralizowanym człowiekiem, a po prostu osobą, której „alkohol chwilo wyłączył myślenie”. Ponadto zaś pokreślić trzeba, iż był to jednorazowe zamachnięcie ręką, a ostrze noża typu tapeciak było

wysunięte jedynie na ok. 3 cm. W związku z tym, zdaniem Sądu Okręgowego w stosunku do oskarżonego istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość i dlatego w oparciu o art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk i art. 73 § 1 kk, a także art. 72 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 3 lat próby i oddał go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego oraz zobowiązał do informowania kuratora o przebiegu okresu próby poprzez składanie co 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku pisemnych sprawozdań odnośnie jego wykonania, sytuacji rodzinnej, zarobkowej (źródła utrzymania) i mieszkaniowej oraz przestrzegania porządku prawnego, a zwłaszcza o wszelkich ewentualnych naruszeniach prawa lub toczących się przeciwko oskarżonemu postępowaniach karnych,

karnoskarbowych
lub w sprawach o
wykroczenia.

Oskarżony nie był
bowiem wcześniej
karany oraz
prowadził stabilny
tryb życia i
jego zachowanie
ocenić należy jako
incydentalne.

Dlatego też, zdaniem
Sądu będzie to
wystarczające dla
osiągnięcia celów
kary, a w
szczególności
zapobiegnie
powrotowi do
przestępstwa.

Powyższe kary
zdaniem sądu
odwoławczego
odpowiadają
stopniowi winy
oskarżonego oraz
społecznej
szkodliwości
czynów, które
popenił. Poza tym
spełniają ona
należycie cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
przede wszystkim, w
stosunku do samego
oskarżonego, jak i
ogółu
społeczeństwa.

Pozostają w zgodzie
z zasadami wymiaru
kary w zakresie
oddziaływania
prewencyjnego oraz
czynią, w ocenie
sądu odwoławczego,
zadość społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości oraz

osiągnie ona swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie będą przy tym postrzegane jako wyraz pobłażliwości wobec oskarżonego, a uznane zostaną za kary sprawiedliwe. W tym aspekcie natomiast podnieść należy zwłaszcza to, że odpowiednio wysoka grzywna będzie stanowić dla A. Z. realnie odczuwaną dolegliwość finansową, gdyż wymagać będzie od oskarżonego odpowiedniego dla wagi przypisanego mu czynu wysiłku zarobkowego w celu wiązania się z tej sankcji. Wizja natomiast odbywania kary pozbawienia wolności i maksymalny okres próby z dozorem kuratora sprawią, że jest duża szansa, iż probacja przebiegnie pomyślnie i nie będzie trzeba osadzać oskarżonego w zakładzie karnym.

Możliwość zastosowania art. 37a § 1 kk zachodzi jedynie

w odniesieniu do przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat. Czyn natomiast z art. 223 § 1 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 1 roku do lat 10. Z racji zatem wysokości ustawowego zagrożenia skorzystanie z regulacji przewidzianej w art. 37a § 1 kk w odniesieniu do przestępstwa czynnej napaści na funkcjonariuszy publicznych nie wchodziło w grę.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów albo obniżenie kary i wymierzenie kary grzywny lub kary ograniczenia wolności na podstawie treści art. 37a § 1 kk za czyn w pkt 1 wyroku, wymierzenie za czyn z pkt 2 wyroku kary grzywny oraz orzeczenie środka

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

<p>karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na podstawie art. 42 § 2 kk w minimalnym ustawowym wymiarze lub zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Z uwagi na to, że zasadny okazał się jedynie częściowo zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kary wniosek środka odwoławczego został uwzględniony tylko w zakresie orzeczenia za czyn z art. 178a § 1 kk grzywny w miejsce wymierzonej kary pozbawienia wolności oraz warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności za czyn z art. 223 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Zastosowanie art. 37a § 1 kk w odniesieniu do czynu z punktu</p>	

1 było niemożliwe, gdyż występki z art. 223 § 1 kk zagrożony jest karą do 10 lat pozbawienia wolności, a wymieniona regulacja dotyczy tylko przestępstw zagrożonych karą do 8 lat pozbawienia wolności. Zakaz natomiast prowadzenia pojazdów został orzeczony w najniższym ustawowym rozmiarze (por. art. 42 § 2 kk).

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Od 1 października 2023 roku zmianie uległa treść art. 178a § 1 kk w ten sposób, że obecnie przepis ten przewiduje zagrożenie jedynie karą pozbawienia wolności do lat 3. Wcześniej natomiast wymieniony występki był zagrożony grzywną, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do lat 2. W tej sytuacji ustawą niewątpliwie korzystniejszą dla oskarżonego była

	ustawa, która obowiązywała w chwili czynu. Dlatego też za podstawę prawną skazania za czyn przypisany w punkcie 2 przyjąć należało art. 178a § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Stosownie do treści art. 455 kpk sąd odwoławczy poprawia błędną kwalifikację prawną niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok w części, która nie została zmieniona.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		

<p>Zarzuty apelacji odnoszące się do sprawstwa oraz rodzaju kary orzeczonej za czyn z punktu 1 okazały się niezasadne.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>a) uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej z punktu 3 zaskarżonego wyroku;</p> <p>b) przyjęcie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk za podstawę prawną skazania w przypadku czynu przypisanego w punkcie 2 i wymierzenie za ten czyn w miejsce kary pozbawienia wolności na podstawie art. 178a § 1 kk grzywny w wysokości 500 stawek dziennych po 20 złotych;</p> <p>c) warunkowe zawieszenie w oparciu o art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk, a także art. 73 § 1 kk wykonania orzeczonej A. Z. za czyn przypisany</p>		

w punkcie 1 kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby i oddanie go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

d) zobowiązanie na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby poprzez składanie co 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku pisemnych sprawozdań odnośnie jego wykonania, sytuacji rodzinnej, zarobkowej (źródeł utrzymania) i mieszkaniowej oraz przestrzegania porządku prawnego, a zwłaszcza o wszelkich ewentualnych naruszeniach prawa lub toczących się przeciwko oskarżonemu postępowaniach karnych, karnoskarbowych lub w sprawach o wykroczenia;

e) przyjęcie, iż rozstrzygnięcie o zaliczeniu okresu zatrzymania (z punktu 8 zaskarżonego wyroku) dotyczy zaliczenia na poczet kary grzywny

orzeczonej w punkcie 1b wyroku sądu odwoławczego z ustaleniem, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy dwóm stawkom dziennym grzywny.

Zwiążle o powodach zmiany

Ad. a)

Z uwagi na zmianę kary zasadniczej wymierzonej za czyn z art. 178a § 1 kk (z punktu 2) na grzywnę nie było podstaw do orzekania kary łącznej, gdyż wymieniona kara nie łączy się z karą pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z punktu 1.

Ad. b), c) i d)

Omówiono w pkt 3 Ad. 3 i pkt 4.

Ad. e)

W związku z tym, że wykonanie kary pozbawienia wolności za czyn z punktu 1 warunkowo zawieszono, zaliczenie okresu zatrzymania oskarżonego w sprawie powinno nastąpić na poczet

efektywnie wykonywanej grzywny wymierzonej za czyn z art. 178a § 1 kk przez sąd odwoławczy.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Z uwagi na zmianę rodzaju kary zasadniczej, sąd odwoławczy, na podstawie o art. 2	

	<p>ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu jedną opłatę za obie instancje według kar przez siebie orzeczonych tzn. 1180 zł [180 + 1000 = 1180].</p> <p>W oparciu natomiast o art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym, na którą to sumę złożył się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w II instancji postępowania sądowego.</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.

	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana